

policiaa-ne-mozhe-shtrafuvaty-vlasnykiv-ievrobliah [in Ukr.].

19. Poriadok derzhavnoi reiestratsii (perereiestratsii), zniattia z obliku avtomobiliv, avtobusiv, a takozh samokhidnykh mashyn, skonstruiovanykh na shasi avtomobiliv, mototsykliv usikh typiv, marok i modeli, prycheviv, napivprycheviv, motokoliasok, inshykh pryivnianskykh do nykh transportnykh zasobiv ta mopediv [Procedure for state registration (re-registration), deregistration of cars, buses, as well as self-propelled vehicles constructed on the chassis of cars, motorcycles of all types, brands and models, trailers, semi-trailers, wheelchairs, other similar vehicles and mopeds]. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/243224360>. [in Ukr.].

20. «Fantomni patruli»: v Ukraini znayshly shche odyin sposib lovyty porushnykiv PDR ["Phantom patrols": in Ukraine they found another way to catch traffic offenders]. URL: https://vgholos.com.ua/news/fantomni-patruli-v-ukrayini-znajshly-shhe-odyin-sposib-lovyty-porushnykiv-pdr_1305358.html. [in Ukr.].

SUMMARY

Olena V. Protsenko. Prevention of road accidents by means of automatic photo-video recording of traffic violations. The article deals with the main reasons of injuries and deaths in traffic accidents is exceeding the safe speed. The problems and consequences of speeding by drivers, owners (co-owners) of the vehicle in the field of road traffic are analyzed. The advantages and disadvantages of the introduction of automatic fixation of traffic violations in Ukraine are highlighted. The principle of automatic fixing, consideration of an administrative case and issuance of a resolution is considered. The issue of payment of fines by owners (co-owners) and persons who imported a vehicle into the territory of Ukraine is singled out.

Reviewed the statistics of speed violations since the introduction of automatic fixation on the roads of Ukraine. There is a link between speeding and the number of serious accidents. Reviewed other preventive measures to reduce speeding violations.

Analyzed the experience of other countries on bringing the owner of a vehicle for administrative offenses in the field of road safety to administrative responsibility.

The introduction of automatic recording of administrative offenses (speeding) in the field of road safety can be an effective preventive measure to reduce the number of road accidents. Video recording allows you to: significantly reduce the number of accidents and people injured in them; to exclude a corruption component at fixing of offenses and registration of the corresponding administrative materials; to improve relations in the field of road safety and bring them closer to European standards.

Among the reasons that hinder the effective use of modern technologies in monitoring compliance with transport legislation is the ambiguous understanding of legal presumptions and legal liability of vehicle owners. It can be predicted that this may motivate dishonest drivers to resort to illegal actions in order to avoid liability.

Keywords: violation of traffic rules, speeding, automatic fixation of administrative offenses, road safety, traffic accident, resolution.

УДК 342.95:343.359.3

DOI: 10.31733/2078-3566-2020-3-294-299

Тургут САЛЯЄВ[©]
аспірант
(Інститут законодавства
Верховної Ради України)

ВИЗНАЧЕННЯ СУБ'ЄКТІВ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ У МИТНІЙ СФЕРІ

Стаття присвячена науково-теоретичному осмисленню та наданню дефініції категорії «суб'єкти адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері». Автором розкрито та проаналізовано положення адміністративно-правової доктрини з наведеного питання, виявлено проблемні питання визначення поняття «суб'єкти адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері», обґрунтовано необхідність розмежування зазначеного поняття від інших суміжних понять та категорій.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, інформаційна безпека, митна сфера, суб'єкти, державно-правовий механізм, інституційний механізм.

© Салаєв Т. Г., 2020
arifgulyev@ukr.net

Постановка проблеми. Адміністративно-правовий механізм забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері набуває чітких рис функціонуючої в правових реаліях сукупності правових, організаційних, програмно-технічних та інших заходів, які мають ефективний вплив на митні інформаційні відносини та забезпечують безпеку митної інформації лише у разі безпосереднього втілення зазначених заходів у конкретну правову дійсність. Таке втілення заходів та перетворення адміністративно-правової нормативності в дійсність правореалізації можливе за допомогою діяльності суб'єктів адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері. Суб'єкти адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері становлять функціональне ядро адміністративно-правового механізму в зазначеній сфері, приводять його в рух. Крім того, завдяки практиці правореалізації суб'єктами адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері здійснюється найбільш точне та своєчасне виявлення прогалин і колізій нормативно-правового регулювання у сфері, що розглядається, та здійснення подальшої роботи щодо усунення зазначених недоліків. Наведене зумовлює необхідність перманентно виконувати дослідження наведеній правовій категорії, удосконалюючи рівень теоретико-правових та нормативних розробок із зазначеної проблематики.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Окремий значущий внесок у розвиток вчення про суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки загалом (в усіх галузях суспільного життя) здійснено такими науковцями, як В. Б. Авер'янов, І. В. Арістова, І. Л. Бачило, І. П. Голосніченко, Є. В. Додін, В. А. Копилов, Б. А. Кормич, В. А. Ліпкан та ін.

Поряд з тим проблематика інформаційної безпеки привертає увагу великої кількості науковців, оскільки на сьогодні бракує єдиного комплексного дослідження питань суб'єктів адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері, зокрема не надано визначення зазначеного терміну.

Метою статті є розробка власного підходу до визначення поняття «суб'єкт адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері».

Виклад основного матеріалу. Як зазначалося вище, визначення поняття «суб'єкт адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері» в науковій доктрині не надано. Проте існують окремі напрацювання щодо того, що слід віднести до кола суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки загалом. Зокрема, Є. А. Макаренко, розглядаючи поняття «агенти інформаційної безпеки» зазначає, що головним інститутом – агентом інформаційної безпеки є держава, яка через низку певних політичних інституцій здійснює заходи щодо забезпечення безпеки. Серед політичних заходів інформаційної безпеки автор виділяє – з'ясування односторонніх та багатосторонніх інтересів шляхом обміну інформацією та проведення переговорів; об'єктивне висвітлення сутності конфліктів та кризових проблем засобами масової комунікації; створення умов для професійної діяльності ЗМК у зонах напруженості для забезпечення достовірною інформацією міжнародного співтовариства і формування відповідної світової думки; інформаційне супроводження політичних (референдумів) та виборчих процесів, проведення аналітичних моніторингів за дотриманням основних прав і свобод людини; інформаційні контакти з опозиційними групами, неурядовими організаціями для досягнення консенсусу між сторонами протиставлення [1, с. 47]. Отже, агентами інформаційної безпеки є держава, державні органи та структури, що займаються її забезпеченням на державному рівні (це можуть бути органи не тільки виконавчого механізму влади, а й законодавчого, судового), а також інституціоналізовані форми вироблення конкурентоспроможного інформаційного продукту. Політична складова забезпечення національної безпеки покладається на таких агентів: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Рада національної безпеки і оборони України, які здійснюють загальне керівництво, координацію та контроль за реалізацією заходів у сфері національної безпеки; міністерства та інші центральні органи виконавчої влади; Національний банк України; суди загальної юрисдикції; прокуратура України; місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування; Збройні сили України, Служба безпеки України, Служба зовнішньої розвідки України, Державна прикордонна служба України та інші військові формування, утворені відповідно до законів України, на які безпосередньо покладається виконання заходів у сфері національної безпеки [2, с. 236].

О. В. Стоєцький та Б. А. Кормич пропонують розрізняти поняття «державно-правовий механізм інформаційної безпеки» й «інституційний механізм інформаційної

безпеки», а також поняття «суб'єкти забезпечення інформаційної безпеки». Науковці зазначають, що поняття «інституційний механізм інформаційної безпеки» у вузькому значенні охоплює виключно державні інституції, задіяні в процесі формування та впровадження політики інформаційної безпеки. У широкому значенні, крім інститутів публічної влади, до його складу входять також інститути громадянського суспільства. Перелік інституцій, які можуть брати участь у проведенні політики або виробленні конкретних політичних рішень, практично не вичерпний і він не обмежується лише органами державної влади та місцевого самоврядування. Тож опрацювання будь-якої проблеми, пов'язаної з політикою інформаційної безпеки, може бути доручене певним науковим установам, групам експертів [3, с. 172]. Хоча як широке, так і вузьке розуміння інституційного механізму не охоплює такого важливого суб'єкта забезпечення інформаційної безпеки, як громадянин України, зводячи коло суб'єктів виключно до державних і недержавних інституцій. Вчені пропонують виділяти таких суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки: (державні інституції: Президент України; органи виконавчої влади; інші державні органи й організації; недержавні інституції: органи місцевого самоврядування; об'єднання громадян; інші недержавні інституції; громадяни України) [4, с.162].

На потребі долучити до переліку суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки також і недержавних інституцій наголошує і М. М. Зайцев, який зазначає, що до складу системи забезпечення інформаційної безпеки повинні входити не тільки органи публічної влади, а й інституції громадянського суспільства, що дозволить однаково ефективно захищати в інформаційних відносинах інтереси не тільки держави, а й суспільства [2, с. 235].

Тож підсумовуючи наведене, зазначимо, що розкриваючи проблематику суб'єктів адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері, необхідно не допускати підміни понять та чітко усвідомлювати відмінність понять «інституційний механізм адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері» та «державно-владний механізм адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері» від поняття «суб'єкти адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері». Адже поняття, що є предметом нашого дослідження, з-поміж усіх наведених вище, має найбільш всеохоплюючий та широкий обсяг і зміст. Саме тому, розкриваючи сукупність суб'єктів адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері, доцільно застосовувати саме широкий підхід до розуміння зазначеної категорії, з огляду на те, що серед таких суб'єктів обов'язково слід розглянути недержавних суб'єктів – органів місцевого самоврядування, громадські організації тощо. Оскільки без їхньої діяльності такий перелік не буде повний, а механізм адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері не буде таким, що охоплює всі можливі сфери суспільного життя та методи забезпечення інформаційної безпеки.

На думку О. В. Стоєцького, суб'єктами забезпечення інформаційної безпеки України є система державних і недержавних інституцій, а також громадяни України, об'єднані спільною метою щодо захисту національних інтересів в інформаційній сфері. Коло суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки України являє собою багаторівневу систему, що має спільну мету – забезпечення інформаційної безпеки України, але різні повноваження, можливості, засоби тощо [4, с.163].

Таке твердження є обґрунтованим, тому з ним варто погодитися. Особливо вартим уваги, на нашу думку, є те, що коло суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки являють собою багаторівневу систему, що має спільну мету. Така багаторівнева система характеризується різними характеристиками зв'язків між її суб'єктами, проте у своєму загальному розумінні вона є цілісною, а її діяльність – спрямованою на виконання спільного завдання, а саме: забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері.

Надалі доцільно розглянути чинне загальне інформаційне та адміністративне законодавство, а також спеціальне законодавство, що регулює порядок здійснення митної справи, з метою більш чіткого розкриття особливостей та правового статусу суб'єктів адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері.

Згідно з положеннями Митного кодексу України від 13.03.2012 р. № 4495-VI, контроль за здійсненням захисту електронної інформації в інформаційних системах органів доходів і зборів, а також за дотриманням правил користування засобами захисту інформації здійснюють центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, та інші уповноважені державні органи [5].

Відповідно до Закону України «Про національну безпеку України» від

21.06.2018 р. № 2469-VIII, визначено перелік суб'єктів, які здійснюють демократичний цивільний контроль за сектором національної безпеки і оборони. До них віднесено Президента України (безпосередньо та через Раду національної безпеки і оборони України, інші допоміжні чи дорадчі органи), Верховну Раду України, Кабінет Міністрів України, Верховну Раду Автономної Республіки Крим, Раду міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, судові органи та суб'єкти громадського контролю (громадяни, громадські об'єднання) [6]. Окремі повноваження у зазначеній сфері встановлені також для Служби безпеки України, Управління державної охорони України, Збройних сил України, Державної спеціальної служби транспорту, Національної поліції України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій, Державної міграційної служби України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, для інших органів виконавчої влади, які входять до сектора безпеки і оборони України [6].

А ось відповідно до Указу Президента України від 25.02.2017 р. № 47/2017 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України», крім наведених вище суб'єктів, зазначено про повноваження Міністерств: інформаційної політики України, оборони України, закордонних справ України, культури України; Державного агентства України з питань кіно, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Державного комітету телебачення і радіомовлення України, розвідувальних органів, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України та Національного інституту стратегічних досліджень [7].

Слід зазначити, що кожен із наведених суб'єктів відіграє відповідну роль та посідає необхідне місце у системі забезпечення національної безпеки України, в інформаційній безпеці України загалом та в інформаційній безпеці в митній сфері зокрема. Зазначену роль можна охарактеризувати як здійснення загального контролю за забезпеченням інформаційної безпеки у митній сфері, а також вжиття заходів реагування на порушення інформаційного законодавства та виникнення загроз інформації у митній сфері у межах визначених законодавством повноважень. Водночас адміністративно-правове забезпечення інформаційної безпеки здійснюється і безпосередньо органами митниці.

Згідно з Положенням про Державну фіскальну службу України, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 236, Державна фіскальна служба України відповідно до покладених на неї завдань: формує інформаційну політику ДФС та її територіальних органів; забезпечує реалізацію державної політики щодо державної таємниці, контроль за її збереженням в апараті ДФС [8].

Підсумовуючи наведене, доцільно зауважити, що перелік суб'єктів адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки є досить широким, таким, що містить суб'єкти з різним правовим статусом та правовою природою повноважень. Саме з огляду на наведене, виникають складнощі зі зведенням усіх суб'єктів до єдиної системи та формулювання їх загального та універсального визначення. Зокрема, серед суб'єктів можна виділити такі види: 1) за політико-правовою природою повноважень: державні та недержавні; 2) за кількісним складом: колегіальні та одноособові; 3) за змістом їх повноважень у сфері забезпечення інформаційної безпеки: активні (органи державної влади – ДФС, Кабінет Міністрів України, Президент України, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України (ДССЗІ) тощо та пасивні (фізичні та юридичні особи, суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності – учасники митних відносин, які забезпечують інформаційну безпеку шляхом дотримання наявних заборон, визначених у інформаційному законодавстві, надають достовірну та точну інформацію).

Висновки. Отже, з огляду на зазначене, суб'єкти адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки у митній сфері слід визначити, як фізичні особи (громадяни, особи без громадянства, іноземці), юридичні особи публічного та приватного права, суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності, державні органи, які відповідно до чинного законодавства уповноважені здійснювати заходи загального або спеціального правового, організаційного, матеріально-технічного, програмно-методичного характеру, що спрямовані на забезпечення захищеності інформаційного ресурсу у митній сфері, а також ті, які сприяють гарантуванню захищеності наведеного інформаційного ресурсу, охороні митної інформації від протиправного заволодіння, використання, спотворення, знищення, обробки тощо на основі власної ініціативи на виконання прав та свобод, на-

Список використаних джерел

1. Макаренко Є. А. Політичні доктрини глобальної інформаційної безпеки. *Вісник Інституту міжнародних відносин Київського національного університету ім. Т. Шевченка*. 2007. № 2. С. 41–51.
2. Зайцев М. М. Суб'єкти забезпечення інформаційної безпеки України. *Форум права*. 2013. № 3. С. 231–238.
3. Кормич Б. А. Організаційно-правові засади політики інформаційної безпеки України. Одеса, 2003. 472 с.
4. Стоєцький О. В. Суб'єкти забезпечення інформаційної безпеки України: адміністративно-правові засади. *Підприємництво, господарство і право*. 2009. № 11. С. 161–164.
5. Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. *Голос України*. 2012. № 73–74.
6. Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. *Голос України*. 2018. № 122.
7. Про Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України» : Указ Президента України від 25.02.2017 р. № 47/2017. *Урядовий кур'єр*. 2017. № 38.
8. Положення про Державну фіскальну службу : Постанова Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 р. № 236. *Урядовий кур'єр*. 2014. № 120.

Надійшла до редакції 20.08.2020

References

1. Makarenko Ye. A. Politychni doktryny hlobalnoi informatsiinoi bezpeky [Political doctrines of global information security]. *Visnyk Instytutu mizhnarodnykh vidnosyn Kyivskoho natsionalnoho universytetu im. T. Shevchenka*. 2007. № 2. S. 41–51. [in Ukr.].
2. Zaitsev M. M. Subiekty zabezpechennia informatsiinoi bezpeky Ukrainy [Subjects of information security of Ukraine]. *Forum prava*. 2013. № 3. S. 231–238. [in Ukr.].
3. Kormych B. A. Orhanizatsiino-pravovi zasady polityky informatsiinoi bezpeky Ukrainy [Organizational and legal bases of information security policy of Ukraine]. *Odesa*, 2003. 472 s. [in Ukr.].
4. Stoietskyi O. V. Subiekty zabezpechennia informatsiinoi bezpeky Ukrainy: administratyvno-pravovi zasady [Subjects of information security of Ukraine: administrative and legal bases]. *Pidpriemnytstvo, gospodarstvo i pravo*. 2009. № 11. S. 161–164. [in Ukr.].
5. Mytnyi kodeks Ukrainy [Customs Code of Ukraine] : *Zakon Ukrainy vid 13.03.2012 r. № 4495-VI. Holos Ukrainy*. 2012. № 73–74. [in Ukr.].
6. *Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy [On the national security of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 21.06.2018 r. № 2469-VIII. Holos Ukrainy*. 2018. № 122. [in Ukr.].
7. *Pro Rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 29 hrudnia 2016 roku «Pro Doktrynu informatsiinoi bezpeky Ukrainy» : Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 25.02.2017 r. № 47/2017 [On the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine of December 29, 2016 “On the Doctrine of Information Security of Ukraine”]: Decree of the President of Ukraine of February 25, 2017 № 47/2017]. *Uriadovyi kurier*. 2017. № 38. [in Ukr.].*
8. *Polozhennia pro Derzhavnu fiskalnu sluzhbu [Regulations on the State Fiscal Service] : Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 21.05.2014 r. № 236. Uriadovyi kurier*. 2014. № 120. [in Ukr.].

SUMMARY

Turhut H. Salayev. Definition of actors of administrative and legal support of information security in the customs area. The article deals with scientific and theoretical understanding and the provision of the definition of the category "actors of administrative and legal support of information security in the customs area". The author has disclosed and analyzed the provisions of the administrative and legal doctrine of the above question, besides, the problematic issues of the definition of "subjects of administrative and legal support of information security in the customs sphere" are identified, and the necessity of distinguishing this concept from other related concepts and categories is defined.

Disclosing issues of actors of administrative and legal support of information security in the customs sphere, it is necessary to avoid substitution of concepts and clearly understand the difference between the concepts of "institutional mechanism of administrative and legal support of information security in customs" and "state mechanism of administrative and legal support of information security in the customs sphere "from the concept of" subjects of administrative and legal support of information security in the customs sphere ". After all, the concept that is the subject of our study, of all the above, has the most comprehensive and broad scope and meaning. That is why, disclosing a set of subjects of administrative and legal support of information security in the customs sphere, it is advisable to apply a broad approach to understanding this category, given that among such subjects must be considered non-state subjects. objects - local governments, public organizations, etc. Because without their activities such a list will not be complete, and the mechanism of administrative and legal support of information security in the customs sphere will not be such that covers all possible spheres of public life and methods of information security.

The current general information and administrative legislation, as well as special legislation governing the procedure of customs, is considered in order to more clearly disclose the features and legal

status of the actors of administrative and legal support of information security in the customs area.

Each of these entities plays an appropriate role and occupies the necessary place in the system of national security of Ukraine, information security of Ukraine in general and information security in the customs area in particular. This role can be described as the implementation of general control over information security in the customs area, as well as taking measures to respond to violations of information legislation and the emergence of threats to information in the customs area within the powers defined by law. At the same time, the administrative and legal provision of information security is carried out directly by the customs authorities.

Keywords: *administrative and legal support, information security, customs area, actors, state-legal mechanism, institutional mechanism.*

УДК 343.985

DOI: 10.31733/2078-3566-2020-3-299-303

Денис УСАТКІН

аспірант

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ТИПОВІ СЛІДЧІ СИТУАЦІЇ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ГРУПОВОГО ПОРУШЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Висвітлено деякі аспекти розслідування групового порушення громадського порядку. Розглянуто сутність та систему типових слідчих ситуацій вказаних діянь для більш швидкого та ефективного їх розслідування.

Зазначено, що діяльність працівників правоохоронних органів повинна мати конкретну структуру, яка буде варіюватись залежно від конкретних обставин, що бувають під час розслідування певних кримінальних правопорушень. Тобто алгоритмізація процесу кримінального провадження по певній категорії правопорушень повинна бути головним завданням науковців-криміналістів. Водночас необхідно розуміти, що побудувати алгоритм дій неможливо без визначення певних ситуацій, які можуть виникнути під час розслідування. Не є винятком і кримінальні провадження по факту вчинення групових порушень громадського порядку. Ці діяння порушують громадський порядок і досить складні в розмежуванні з супутніми діяннями: масовими заворушеннями та хуліганством. І саме завдяки правильному порядку дій працівників поліції на початковому етапі розслідування буде зібрана максимально велика кількість доказової інформації.

Автор підтримує позицію науковців, які формулюють типову слідчу ситуацію як сукупність умов, що об'єктивно складаються під час розслідування кримінальних правопорушень, утворюють своєрідну обстановку на його певний момент, яка ставить перед слідчим проблему вибору відповідного напрямку подальших дій і прийняття тактичних рішень.

Виконавши аналіз наведених ситуацій та чинників, що впливають на їх формування, а також матеріалів кримінальних проваджень, сформульовано такі типові слідчі ситуації під час розслідування групового порушення громадського порядку: осіб, які вчинили групове порушення громадського порядку затримано на місці події, встановлений потерпілий, є свідки, очевидці та наявні матеріальні сліди кримінально-караного діяння; особи, які вчинили групове порушення громадського порядку, зникли з місця події і відомі лише за ознаками зовнішності, наявні свідки та матеріальні сліди кримінально-караного діяння; знайдено сліди протиправних дій, правопорушники невідомі, свідки виявлені на місці події.

Ключові слова: *групове порушення громадського порядку, організація, планування, тактика, слідчі (розшукові) дії, типова слідча ситуація.*

Постановка проблеми. Діяльність працівників правоохоронних органів повинна мати конкретну структуру, яка буде варіюватись залежно від конкретних обставин, які бувають під час розслідування певних кримінальних правопорушень. Тобто алгоритмізація процесу кримінального провадження по певній категорії правопорушень повинна бути головним завданням науковців-криміналістів. Водночас необхідно розуміти, що побудувати алгоритм дій неможливо без визначення певних ситуацій, які можуть виникнути під час досудового розслідування. Не є винятком і кримінальні провадження по факту вчинення групових порушень громадського порядку. Ці діяння порушують громадський порядок і досить складні в розмежуванні з супутніми діяннями, зокрема масовими заворушеннями та хуліганством. І саме завдяки правильному порядку дій працівників Національної поліції на початковому етапі розслідування буде зібрана